

Lihamyllä

M. K. Kajanne

KIVIKKO 3

LIHAMYLLY

M.K. Kajanne

Lihamyly

Kivikko 3

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 M.K. Kajanne

Kannen suunnittelu: Suunnittelutoimisto Tammikuu Oy

Sisuksen taitto: M.K. Kajanne

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8861-5

Raijalle, koska hyvä laps tulee
kummiinsa

Kivikko:

Punainen Lanka, Kustannus HD 2023

Punainen Lanka, Director's Cut, BoD 2024

Varjomiehet, BoD 2024

Tervetuloa Kivikkoon, kaupunkiin syvällä Hämeen sydämessä, joka ei ole mikään tavallinen kaupunki muiden Suomen kaupunkien joukossa. Kivikko kätkee sisälleen energiaa. Se energia saa muinaiset ja tuntemattomat tarinat ja myytit heräämään eloon, se kaivaa ihmisten pimeimmät puolet esille, toteuttaa toiveet ja saa pahimmat painajaiset todellisiksi. Se energia säteilee Kivikosken pyörteissä, Kärjäkallion sammaleessa, Tuomiokirkon kivissä ja asukkaiden hengityksessä, kaikessa.

Tule Kivikkoon ja elämäsi muuttuu, lupaan sen.

Prologi

Loppukesä 1998, Perämeri
Ulkomatalan merialue.

Romutroolari M/S Louhen komentosillalla vallitsi keskittynyt hiljaisuus, kun miehistö etsi sopivaa sukelluspaikkaa kaikuluotainten avulla. Försti tuijotti silmä kovana tummalla pohjalla olevia valkoisia pikseleitä kapteenin katsellessa työntä merta edessään. Kapteeni sytytti ohuen pikkusikarin ja ohjaili troolarin ruoria kevyellä otteella polvellaan.

Ulkomatalan merialue Hailuodon luoteispuolella oli ollut jo vuosisatoja suosittu laivareitti kaikenkokoisille aluksille ja niiden jäljiltä oli yhä aarteita kerättäväksi.

He olivat etsineet merenpohjasta päiväkaupalla riittävän suurta metalliromun esiintymää, joka kannattaisi nostaa kyytiin. Troolarin pieni, mutta sitäkin taitavampi miehistö elätti itsensä merenpohjaan uponneella roskalla. Maissa sille olisi aina ostajia, varsinkin jos he löytäisivät erikoisemmista teräksistä valmistettuja kappaleita. Erityisesti kupari olisi onnenpotku, se menisi kaupaksi aina hyvään hintaan.

Kuluneena kesänä oli tehty jo kelpotili, mutta varsinainen kauden kruunu oli vielä antanut odotuttaa itseään. Kapteeni halusi viettää talven kaukomailla ilman huolta väkensä toimeentulosta, vaikka lama

alkoikin jo olla enää pahaa unta, pelkkä muisto jonka hän halusi jo kovasti unohtaa.

Pilvetön taivas sekoittui lämpimän meriveden kanssa yhteneväiseksi sinisten värien paletiksi, josta horisonttia oli vaikea erottaa. Kapteenia se ei haitannut, hän tiesi nämä vedet kuin omat taskunsa ja tunsu tuulen ja meriveden parkkiinnuttamassa selkänahassaan, että tänään olisi loistava päivä sukellukselle.

Hän vetäisi sikaristaan vielä viimeiset pitkät sauhut ja tumppasi jämän ruorin vieressä olevaan peltirasiaan. Samassa, kuin ennalta sovitusta merkistä, försti alkoi hihkua kaikuluotaimen ääreltä:

”Kapteeni Birgitta, nyt tärppäsi!”

Birgitta Salonen kääntyi katsoakseen ja hänen oli vaikea salata innostustaan, näyttö oli sakeanaan pikseleitä. Hän nosti laivapuhelimen.

”Siiffi, koneet seis ja ankkurit alas. Försti, tee ankkurointi-ilmoitus. Sukeltajat valmiiksi, sukellus tunnin päästä”, kapteeni jakeli käskyjä, ja jokainen miehistöstä tiesi tarkalleen miten toimia.

Tuntien päästä viimeinenkin verkko oli nousemassa kannelle, ja sukeltajat kiipesivät laidan yli troolariin vettä valuen. Miesten ilmeet otsille nostettujen maskien alla olivat väsyneet, mutta onnelliset. Tukevin sukeltajista riisui räpylät jaloistaan ja taapersi kannen poikki kapteenin luo. Rasitus painoi jaloissa, mutta riemu onnistumisesta antoi askeleisiin vielä viimeiset vauhdit.

”Hitto mikä satsi, siellä oli ihan kaikkea ja paljon!” mies hekumoi ja tarkasteli viimeistä verkkoa, jonka sisältöä kipattiin parhaillaan kannelle.

Kapteeni Birgitta nyökytteli ja hieroi huomaamattaan käsiään yhteen. Förstiä ele aina salaa nauratti, kapu näytti niin tehdessään vanhojen James Bond-leffojen ultrapahiksilta.

Myös loput neljästä sukeltajasta saapuivat märkäpuvut lanteille rullattuna, vartalot vedestä ja hiestä märkinä, ihastelemaan saalistaan.

”Täsä satsissa näyttäisi olevan jottain tojella arvokasta, luulekkonää, että vois olla platinaa kyytillä?” nuorin heistä, oululaissyntyinen Janne Heinämäki sanoi silmät loistaen. Tämä oli ollut nuorukaisen ensimmäinen kausi M/S Louhella, mutta hän arveli jäävänsä alukselle pysyvästi, jos vain annettiin.

Kapteeni kyykistyi kasan äärelle ja nyökytteli yhä kiivaammin pyyhkiessään tuppiviidan korsia kappaleen pinnalta.

”Voi hyvinkin olla, piru vieköön, voi hyvinkin olla”.

Illan jo hämähärryttyä yöksi, kasvava kuunsirppi halkoi taivasta luunvalkoisena kaarena. Kapyysistä kaikui hetkeksi hiljaiseen yöhön puheensorina ja lasien kilinä miehistön juhliessa kauden loistokasta päätöstä pöytäviinan ja omenamehun voimalla. Äänet vaimenivat samalla hetkellä, kun raskas metalliovi pamahti kiinni.

Meri oli edelleen tyyni, ilmassa tuulta vain hento aavistus. Kannella merestä nostettu romumetalli lepäsi kasoissaan, merilevän voimakas tuoksu sekoittui

suolaan ja ruosteeseen saaden ilman lemuamaan epämääräisesti rikiltä. Osa kerätyistä metallista oli osoittautunut silkaksi roskaksi, kuten aina, mutta kymmenen lentolaukun kokoista möhkälettä oli otettu erikseen omaan kasaansa. Niiden pinnat olivat puhtaita kotiloista ja ruosteesta, ja ne näyttivät siltä, kuin ne olisivat olleet joskus yhtä ja samaa kappaletta.

Kapteeni Birgitta Salonen kapusi vaivalloisin askelin metalliportaita pitkin kannelle. Pöytäviina oli mennyt lujaa päähän ja jalkoihin, mutta tänään se ei häntä haitannut. Nainen hamuili sikarilaatikkoa virttyneen neuletakkinsa taskusta katsellen samalla eleetöntä merenpintaa.

Kaikkialla oli hiljaista ja hän halusi nauttia pienen hetken siitä ja sikaristaan ennen paluutaan kapyysiin juhlihan miehistön keskelle. Tikun raapaisukin kuulosti kapteenin korvissa nyt räjähdykseltä ja lämpimän savun imaisut ahjon palkeilta.

Jonkin ajan kuluttua pieni tuulenvire katkaisi tyvenen ja sai troolarin liikahtamaan ankkurinsa varassa, kun meri veti syvempään henkeä ja puhalsi sen hitaasti ja voimakkaasti aallon myötä ulos. Kapteeni huojahti kannella meren mukana ja kääntyi ottaakseen reelingistä tukea. Samalla hetkellä kuun hento valo osui kannen arvokkaimpaan kasaan ja vihreä valo kulki pitkin metallimöhkäleiden pintaa, väreillen ensin ylös ja sitten alas.

Nainen räpytteli silmiään ja puisteli päätään, merilevä kappaleiden pinnalla ja pöytäviina se vain

tekivät hänelle tepposiaan. Hän nakkasi sikarintumpin mereen ja palasi takaisin miehistönsä seuraan.

Varhain aamulla Janne Heinimäki heräsi punkastaan hikisenä ja peloissaan. Hän oli nähnyt hirvittävää unta terävistä hampaista ja savusta, vertakin siinä oli ollut, paljon verta ja luita. Suussa maistui metalliselta ja käyneeltä. Uni oli ollut siis selvä merkki, hän oli harhautunut siveellisestä elämästä ja viinanpiru oli saanut hänestä otteen. Pitäisi pyytää anteeksi ja katua, se hänen pitäisi ensimmäisenä asiana maihin tullessa tehdä, sitten kaikki olisi taas kunnossa.

Helipotus sulii pois samalla hetkellä, kun ovelta kuului jyskytystä ja sen perään hätäinen huuto:

”Janne, herää! Herää heti, oletko sinä siellä? Janne!”

Janne kompuroidi ylös ja avasi hytin oven. Ovella seisoi kapteeni puoshaka kädessään. Nousevan aamuauringon valossa naisen vaatteet ja kasvot kiiltelivät. Ne kiiltelivät tuoreesta, syvänpunaisesta verestä.

1.

Puhuva pää näytti kuolemanvakavalta kuunnellessaan haastattelijan kysymystä. Leena Kuusentausta pään vastaus ei enää jaksanut kiinnostaa ja hän sulki television. Ohjelmasarja oli käsitellyt selvittämättömiä murhenäytelmiä ja tänään nähdyssä jaksossa oli kerrottu kovaonnisen romutroolarin tapauksesta.

Aihe sinällään oli ollut kiehtova. Yhdeksän merimiestä oli saanut surmansa tai kadonnut erittäin hämärissä olosuhteissa Perämerellä ennen milleniumia. Leenaa vain oli ärsyttänyt toimittajan yritys vääntää tapauksesta jotain yliluonnollista tyyliin:

”Tässä on nyt Suomen oma Bermudan kolmio ja Mary Celeste yhdistettynä”.

Idioottikin sen näki jo kilometrien päähän, että miehistö oli juonut myrkytettyä virolaista pirtua ja tullut hulluksi. Ei siihen mitään sen kummempaa mysteeriä tarvittu nähdäkseen, että olivat siellä deliriumpäissään tapelleet ja ottaneet toisiaan hengiltä. Vain kapteeni ja nuorin sukeltaja olivat selvinneet tuosta kohtalokkaasta illasta, ja molemmat olivat kai edelleen hoidettavana jossain mielisairaalassa.

”Typerät toimittajat, kuinka ääliöinä te meitä katsojia oikein pidätte”, Leena tuhahti ääneen ja siemaisi viiniään.

Hänen olisi selvästi pitänyt hakeutua töihin Onnettomuustutkintakeskukseen, eikä suinkaan huonekalualalle. Sitä paitsi ei tässä muutenkaan ollut enää aikaa vahdata televisiota, hän tuumi kelloon vilkaistuaan. Juhlat alkaisivat muutaman tunnin kuluttua ja laittautuminen oli vielä pahasti vaiheessa.

Leena otti kutsun sohvapöydältä käteensä ja siveli sen pintaa hellästi. Paksulle kermanvalkoiselle paperille oli kultaisin kirjaimin painettu:

*”Tervetuloa juhlimaan kanssamme
Tapiolan Jalosteen 150-vuotista historiaa
sekä uuden tuotantolinjan avajaisia
29.6.2013 klo 18:00 alkaen.
Osoite: Tapiolankatu 1, Kivikko”*

Kutsussa oli vielä toimitusjohtajan Joni Keinäsen omakätinen allekirjoitus, jota Leena siveli vielä hellemmiin, kuten myös pientä käsin kirjoitettua viestiä kutsun alalaidassa.

Illalla Leenan taksi pysähtyi portille, jossa hänen piti näyttää vartijalle ajokorttiaan. Tiukkailmeinen vartija etsi nimen listalta, ja vasta sen löydettyään ja merkittyään saapuneeksi, painoi suuren metalliportin avauspainiketta koppinsa pöydällä.

Taksin ajaessa tehdasalueelle Leena käänsi päätään kohti takanaan sulkeutuvaa porttia ja seuraavana odottavaa autoa. Jostain syystä näky sai hänet värähtämään. Johtuiko kylmät väreet mielikuvasta, että

hän olisi nyt vankilan porttien sisäpuolella vai kenties siitä, mitä olisi tänään menossa tekemään. Hän ravasti hartioitaan unohtaakseen tuntemuksensa ja keskittyi pitämään katseensa sekä ajatuksensa juhliissa ja tulevassa hauskanpidossa.

Autojono kiemurteli pitkin lähettämön lastausporttien edustaa, ennen kuin vuoroaan odottavat vieraat pääsisivät astumaan pääoven eteen levitetylle punaiselle matolle. Valtavia kukkaistutuksia ja koristeellisia kipsifiguureita oli tuotu asfaltoidulle pihalle pehmentämään muuten niin korutonta tehdasmiljöötä.

Leena maksoi taksinsa ja nousi vuorollaan punaiselle matolle. Kukat ja krumeluurit eivät saaneet hänen huomiotaan pikaista vilkaisua pidempään. Vain sillä oli merkitystä mitä odotti tehtaan seinien sisäpuolella.

Pääoven edessä tarjoilijoita oli pieni armeija ojentamassa tervetuliaismaljoja ahnaisiin käsiin. Leena nappasi lasin ja joi sen yhdellä kulauksella tyhjäksi painaakseen hiipivän hermostuneisuuden takaisin alitajuntansa syövereihin. Hän laski tyhjän lasin tarjottimelle ja otti uuden, tervehdysjonossa ei sopinut olla tyhjin käsin.

Ovien sisäpuolelle päästyään hän liittyi maltillista vauhtia etenevän jonon jatkoksi. Kivikon kaikki vähääkään tärkeät ihmiset olivat saaneet kutsun näihin juhliin, ja Leena Kuusentaus tunsi ryhtinsä oikeenevan. Hänhän oli siis yksi näistä tärkeistä ihmisistä.

Jokainen vieras valtavassa aulassa oli pukeutunut parhaimpaan kesäpukuunsa ja hienoimpaan

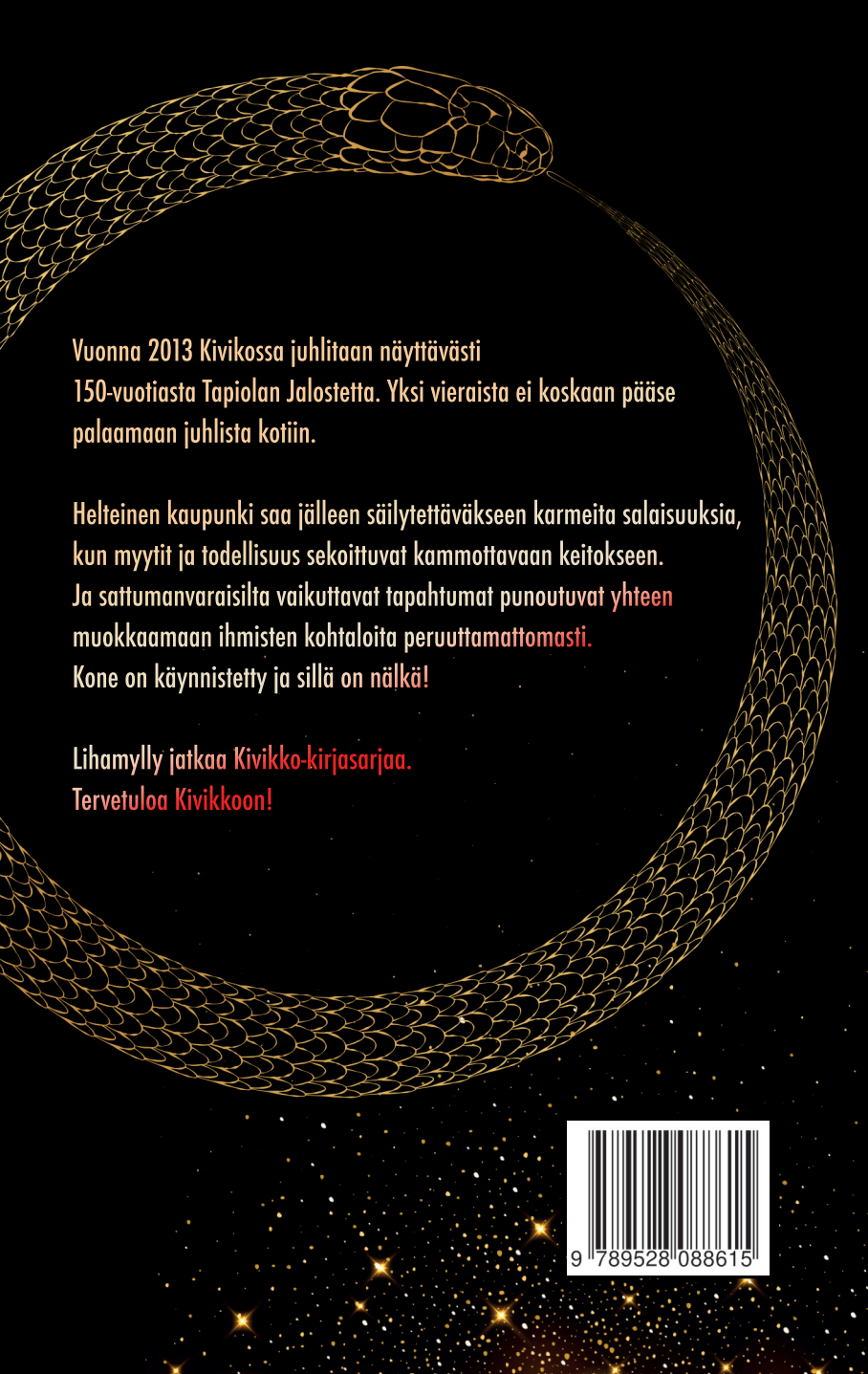
cocktailmekkoonsa, korut kimalsivat ja kalliit kellot suorastaan huusivat huomioimista ruskettuneissa ranteissa.

Hän rupatteli tyhjänpäiväisyyksiä taakseen tulleen pariskunnan kanssa. He olivat etäisesti Leenalle tuttuja, Teuvo ja Taina Ylämaa. Pariskunta omisti yhden Kivikon suurimmista LVIS-liikkeistä, Ylämaan Piuhan ja Putken. Rouva alkoi olla jo kovassa juhlakunnossa, mutta eipä Leena häntä voinut kovasti tuomita, olihan hänkin ottanut jo pohjalle muutaman relaxsoivan. Miehen katseessa häivähti häpeää, kun vaimo nauroi turhan kovaäänisesti omalle vitsilleen, eikä Leena voinut olla tuomitsematta sitäkään. Onneksi jono alkoi edetä nopeammin ja hän sai syyn irrottautua pariskunnasta.

Syke nousi ja puna karahti poskille, kun Leena näki muutamien metrien päässä syyn täällä oloonsa.

Vastaanottokomiteassa oli koko Tapiolan Jalosteen ylin johto: pääomistajaveljekset Reijo ja Mikko Palovaara, tuotantopäällikkö Kari Palovaara, joka oli edellisten serkku. Hallituksen puheenjohtaja, ”Rautarouva” Sabina Mikkola sekä tietenkin HÄN. Leena nielaisi ja otti tukea iltalaukustaan, hihnan paino olkapäätä vasten sai hänet kasaamaan itsensä.

Toimitusjohtaja Joni Keinänen sai valovoimaisuudellaan kaikki muut vaikuttamaan harmailta hiiriltä. Miehen tumma tukka kiilteli kilpaa valkoisten hampaiden kanssa, jotka leveä hymy oli paljastanut. Voi luoja tuota hymyä, Leena tunsi polviensa hieman notkahtavan. Aivan kaikki miehessä huusi menestystä, vetovoimaa ja seksiä. Ja häntä.

Vuonna 2013 Kivikossa juhlietaan näyttävästi
150-vuotiasta Tapiolan Jalostetta. Yksi vieraista ei koskaan pääse
palaamaan juhlista kotiin.

Helteinen kaupunki saa jälleen säilytettäväkseen karmeita salaisuuksia,
kun myytit ja todellisuus sekoittuvat kammottavaan keitokseen.
Ja sattumanvaraisilta vaikuttavat tapahtumat punoutuvat yhteen
muokkaamaan ihmisten kohtaloita peruuttamattomasti.
Kone on käynnistetty ja sillä on nälkä!

Lihamyllä jatkaa Kivikko-kirjasarjaa.
Tervetuloa Kivikkoon!

